ALIISA

Leena Kolehmainen-Pulliainen Taija Tolvanen

ALIISA

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § (”tekstin- ja tiedonlouhinta”) mukaisesti on kielletty.

© 2023 Leena Kolehmainen-Pulliainen
Teksti Leena Kolehmainen-Pulliainen
Kuvitukset Taija Tolvanen
Taitto Osuuskunta Revontulikuu / Johanna Aho

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi
Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-6049-9

© 2023 Leena Kolehmainen-Pulliainen

Tämä kirja on omistettu sisarelleni Annelille.
Ilman sinua Aliisaa ei olisi!

TÄRKEITÄ MITTOJA:

TASSUMITTA = 10 keksiä
SYLYSMITTA = neljä purkkia hunajaa tai marjoja viisi tuokkosta
KÄPÄLMITTA = 1 prk hunajaa

KANTAMOINEN = syliin mahtuva määrä kanttarelleja
VAAKSETUINEN = puoli kiloa kuusenkerkkiä
VIIKSETYINEN = suuhun kerralla mahtuva määrä marjoja, vaihtelee
VARIKSENKANTAMA = n. 20 karhunloikkaa

ALIISAN SYNTYMÄ

Se oli synkkä ja sateinen syyskuun ilta. Vesipisarat piiskasivat pesäkoloa. Taivaalla ei näkynyt ainuttakaan tähteä eikä edes ohikiitävää vilahdusta puolikkaasta kuusta. Pesässä oli kuitenkin lämmintä ja kodikasta. Punavalkoruutuisen pöytäliinan päälle oli katettu siististi hunajapurkkeja, kuusenkerkkäsiirappia, mustikoita, puolukoita, karpaloita, kantarelleja sekä muita ihania syksyisen metsän herkkuja.

Suuri ja hilpeä nalleperhe oli kokoontunut yhteen. Tänään olisi suuri päivä, nalleyhteisö saisi uuden jäsenen keskuuteensa. Tunnelma pesäkolossa oli sähköinen, ilma väreili kuplivaa odotusta. Nuorimmissa perheenjäsenissä se ilmeni kikatuksena ja kummallisena murinan ja naurun sekoituksena. Vanhemmat nallet ymmärsivät levottomuuden syyn, ja hymähtelivät hyväntahtoisesti lapsukaisten innolle.

Sitten tarkalleen ottaen ilta yhdeksän jälkeen pilviverho väistyi hetkeksi, jolloin taivaalla näkyi kirkas tähdenlento. Pesäkolossa kuului ensimmäisen kerran Aliisa-nallen karhumainen parkaisu. Nimi hänelle oli annettu jo aiemmin, sen eräs merkitys tarkoitti kuninkaallista, oli vanha karhumuori tiennyt kertoa. Nallet huokasivat ihastuksesta nähdessään uuden tulokkaan, niin jäntevä ja potra tyttönen, millä vielä vahva ja tuuhea kullanruskea turkki, joka kihartui aavistuksen verran. Nyt oli aika nauttia kaikista herkuista, Aliisankin etutassuun pyyhkäistiin hunajanokare, jonka se sai nuolaista itse pois. Tämä ikivanha tapa tuo hyvää onnea, ja ainakin se sai Aliisan heti rakastumaan tähän makeaan herkkuun.

VARTTUMINEN

Aliisaa harjaannutettiin moniin taitoihin. Osa liittyi luonnossa selviytymiseen. Näillä opastusretkillä Aliisa viihtyi varsinkin sammaleisissa kivikkoisissa metsissä, joissa hongat kuiskuttelivat salaisuuksiaan sen pyöreisiin nallenkorviin, ja sammalpeitto jousti ihanasti päivä päivältä vahvemmiksi tulevien tassujen alla. Tutuksi tulivat niin korpin huudot, kuin oravien naksutuskin niiden täyttäessä talvivarastojaan.

Kaikki uusi oli ihanaa suurta seikkailua, josta sopi uneksia illan tullen vaipuessaan turvallisesti tuhisemaan unimaailmaan. Ensimmäiseen syksyyn sisältyi myös juhla, jonka myötä Aliisa opetteli tuntemaan uljaan sukuhistoriansa. Jokaisen itseään kunnioittavan karhun tuli tietää, mistä sukuhaarasta polveutui ja oliko kenties juuri hänen isovanhempansa aikoinaan ylittänyt suuren joen. Se nimittäin oli erittäin kunnioitettava ja urhea saavutus, siinä monen karhun turkki oli kastunut perin pohjin.

Yksi suuri intohimo Aliisalla oli, nimittäin kaurakeksit. Ne hän löysi mielimakulistalle puolivahingossa, kun keksipurkki oli unohtunut pöydän kulmalle. Pienet vatsanpurut ovat melko ymmärrettäviä, jos on pistellyt niitä suuhunsa melkein puolitoista tassumitallista. Aliisa ahmi kaurakeksien lisäksi myös uusia jännittäviä kokemuksia. Maailmassa olikin paljon opittavaa!

Miksi pupun tassuista jää erilaiset jäljet, kuin nallen askelluksesta? Miksi vesi virtaa välillä nopeammin ja välillä sen vauhti on melkein pysähtynyttä? Onko joella toisinaan kiire jonnekin?

Entä miksi kissat eivät syö kuusenkerkkäsiirappia, ovatko ne hieman yksinkertaisia, vai onko asiaan jokin muu selitys? Näitä ja lukemattomia muita asioita nalle pohti. Osaan hän sai vastauksen muulta nalleyhteisöltä, mutta lopulta toiset alkoivat olla voipuneita ehtymättömään tiedonjanoon. Niinpä nalle päätettiin laittaa metsänväen kouluun huomattavasti varhaisemmassa vaiheessa kuin yleensä. Tämä ei haitannut kultaturkkista ystäväämme, päinvastoin! Ehkäpä siellä oppisi joitakin harmittomia kepposiakin!

ENSIMMÄINEN KOULUPÄIVÄ

Mukaan hän sai käpälmitallisen hunajaa sekä viiksetyisen puolukoita. Hieman jännitti! Mitähän kivaa me tehdään tänään? Saankohan uusia ystäviä, joiden kassa voisin leikkiä? Vaikka Aliisa oli periaatteessa hyvin tyytyväinen nallen elämäänsä, niin ikätoverien seura silloin tällöin ei olisi hullumpaa. No, kohta se selviäisi!

Saavuttuaan suuren kuusen luokse, joka sijaitsi kuusikymmentä karhun harppausta luoteeseen harmaasta jäkäläisestä kivilohkareesta, paikalla olikin jo kettukaksoset, pieni lumikko, joka oli jo käynyt vaihtamassa itselleen räätälin luona uuden talviturkin, Saimi-nalle naapurikylästä sekä Kurre-orava. Lisäksi hiiriperheestä näkyi saapuvan kahdeksan sisarusta. Metsänväen koulun periaatteena oli, ettei kenellekään saanut tehdä pahaa. Näin jokainen uskaltautui rohkeasti toisten joukkoon. Kaiken kaikkiaan oli havaittu tämän toistensa kunnioituksen siirtyvän muihinkin elämäntilanteisiin.

Jännittynyt tirskahtelu vaimeni, kun Elviira-pöllö astahteli arvokkaasti pöytänä toimivan suuren kannon taakse. Niiauksia ja kumarruksia oli harjoiteltu uutterasti jokaisessa pesäkolossa. Ne sujuivatkin oikein mallikkaasti, hellyttävästi eri tahdissa. Pöllömuori toivotti kaikki tervetulleiksi ja kertoili ennakkoon päivän kulusta. Ensin oli vuorossa laskentoa, jonka jälkeen syötäisiin eväät. Elviira varmisti, että jokaisella oli eväsnyytti mukanaan. Ruokahetken jälkeen olisi päiväsadun aika. Tämä liittyi lukutuntiin, ja koulupäivän lopuksi olisi liikuntaa.

ALIISA-kirjan syntysanat lausuttiin vuonna 2020 saatuani syntymäpäivälahjaksi käsin tehdyn nallen. Tämän pörröisen neitokaisen ympärille alkoi rakentua tarinan kudelma, ja samalla se oli lukuisten valokuvausten kohteena eri vuodenaikoina, hyvin erilaisissa paikoissa. Saatuani yhteistyökumppaneiksi kaksi lahjakasta taiteilijaa, Taijan kuvittamaan kirjan valokuvien pohjalta, sekä Johannan tekemään taiton ja muutenkin opastamaan lopullisessa kirjan muotoon saattamisen saloissa, homma läksi vauhdilla etenemään.

Sisareni käsien kautta ovat Aliisan lisäksi nähneet päivänvalon myös monet muut karhut, kaikenkokoiset ja -näköiset. Osa heistä mainitaan myös kirjassa. Kirja on suunnattu lapsille, mutta uskoakseni aikuinenkin voi löytää sivuilta sellaisia aihioita, jotka saavat jotakin värähtelemään myös omassa mielessä. Tarina on satu, jossa päähenkilö voittaa omat riittämättömyyden tunteensa ja pelkonsa, ymmärtää yhteisöllisyyden ja ystävyyden voiman ja ponnistelun merkityksen yhteisen hyvän saavuttamiseksi.

Toivottavasti viihdyt Aliisan ja muiden eläinystävien parissa!

9 789528 060499